

Mất Đi Anh, Em Cũng Mất Đi Chính Mình

Contents

Mất Đi Anh, Em Cũng Mất Đi Chính Mình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	6

Mất Đi Anh, Em Cũng Mất Đi Chính Mình

Giới thiệu

Từ Viễn, rất nhiều lúc em đã nghĩ, gặp gỡ anh, rốt cuộc có phải là một sai lầm hay không? Nhưng em

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-di-anh-em-cung-mat-di-chinh-minh>

1. Chương 1

Ta ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ở trên lầu lại ngắm ta.

Sáng sớm mùa hè, em vẫn luôn đến trường sớm để học thuộc lòng tiếng Anh, lúc đó không khí cực tươi mát, cùng với em, còn có tiếng chim hót trên đầu cành cách đó không xa.

Em thật cẩn thận đi lên sân thượng, lấy sách tiếng Anh ra học thuộc. Khi đó em cũng không biết mình lại thành phong cảnh cho anh. Sau này, khi anh nói rằng anh chưa bao giờ nghe người nào đọc tiếng Anh ngọt được như vậy, em đã cúi đầu mà đỏ bừng mặt.

Cứ ngu ngơ như thế, bị anh nhìn một tháng. Em ảo não, vì sao một chút em cũng không cảm giác được vậy. Mãi đến một ngày kia, buổi sáng sớm yên tĩnh bị một tiếng cười yếu ớt quấy nhiễu, đến cả trái tim em cũng

bị rối loạn. Em chậm chạp ngẩng đầu, anh đứng ở lầu đối diện của trường học, khoanh hai tay dựa nghiêng vào vách tường, miệng còn ngậm một điều thuốc, nghiêng mắt quan sát em, khóe miệng hơi hơi cong lên, một bộ dạng phóng túng ngang ngạnh.

Em có chút giật mình, mở to hai mắt nhìn anh, mặt hơi hồng lên. Em chưa từng nhìn thấy người con trai nào có gương mặt đẹp như anh, trong giây lát, em nghĩ đến một câu thơ, “Lang kỵ trúc mã lai”. (Chàng cười ngựa tre đến)

Đột nhiên em có chút nở hoa trong lòng.

Dường như anh cảm giác được em đang nhìn anh, ngón tay thon dài bỏ điều thuốc ra, giống như mê hoặc mà cười với em, lộ ra hàm răng trắng. Ánh mắt anh lấp lánh như sao vậy. Ánh mặt trời của buổi bình minh chiếu trên người anh, phát ra hào quang màu vàng tự nhiên. Trong phút chốc, trời như giáng một tia sét, lòng em cứ như vậy mà hăm vào trong, cũng không đi ra được nữa.

Em cuống quýt cúi đầu, nhìn những từ đơn vốn do hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh tạo thành trên sách, nhưng mà hình như một chữ em cũng không nhận ra, hai má nóng lên.

Nhiều năm sau đó, em vẫn nhớ rõ buổi sáng sớm khi ánh mặt trời gieo rắc khắp nơi kia, anh mặc áo sơ mi trắng, tóc bị gió thổi hơi hơi hỗn độn, hài hước nhìn em, tươi cười lưu luyến.

Mẹ đặt tên cho em là An Bình, cũng là hy vọng em có thể an bình sống cả đời. Chỉ là, Lâm Từ Viễn, gặp gỡ anh, cả đời này của em liền đã định trước là không thể an bình.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, em như ngày thường lên sân thượng. Len lén nhìn về phía đối diện, lại không nhìn thấy anh. Được rồi, em thừa nhận, em có chút mất mát. Buổi sáng sớm hôm đó, dù chỉ là một đoạn văn cực kỳ ngắn mà em lại trước sau vẫn không học thuộc được, có lẽ thật sự đã nghiệm chứng được cái gọi là: Thất hồn lạc phách.

Lâm Từ Viễn, sao em lại thất hồn lạc phách vì anh cơ chứ?

Ngày hôm sau, em đã nghĩ rằng anh không còn đến nữa, thì lại ngoài ý muốn nhìn thấy anh. Anh một tay đặt trong túi quần jean, tay kia thì cầm điều thuốc, thỉnh thoảng lại hút vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nhả ra từng làn khói. Cả người giống như bị sương khói bao phủ, giống như một đứa trẻ lạc đường, đi trong rừng rậm sâu thẳm, bất lực, bị thương.

Tim của em bắt đầu hơi hơi đau, chỉ vì một cái nhú mày vô thức của anh.

Từ Viễn, có lẽ chính là tại thời điểm đó em đã yêu thương anh đi, đã lâu như vậy rồi, khiến em dùng từ ‘có lẽ’ để hình dung sự không xác định của chính mình. Nhưng em có thể xác định một điều rằng, em thật sự yêu anh, vẫn luôn như vậy.

Ngày chúng ta chân chính quen biết nhau, là vào một đêm mưa to tầm tã. Sau khi tan lớp tự học vào buổi tối, các bạn học có mang theo dù đều tốp năm tốp ba che dù rời khỏi, chỉ còn một mình em. Em chạy đến chân cầu thang, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, trời lại mưa lớn như vậy, tiếng hạt mưa nặng nề nện xuống mặt đất, cứ như vậy từng hồi từng hồi chấn động tai em. Em ôm bả vai đi vào trong mưa, lạnh run, không đến vài giây, cả người đều ướt đẫm.

Mưa to như trút nước cứ như vậy đổ xuống, thế giới lớn như vậy, thế nhưng em cũng chỉ cô độc một mình. Nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống, hòa vào nước mưa, chảy xuống khóe miệng, là chua xót. Sau đó, anh cầm dù đi xuống từ lầu của trường học, thấy em giống một kẻ ngốc đứng ngơ ngác trong mưa, thân thể yếu ớt giống như giấy tiếp theo sẽ ầm ầm ngã vào trong nước mưa.

An Bình. Anh lớn tiếng gọi tên em, em xoay người, thấy anh một tay cầm dù, đi nhanh về phía em. Trong cơn mưa to, em nhìn không rõ bộ dáng của anh, nhưng lòng không hiểu sao lại ấm lên.

Anh che dù cho em, anh giúp em lau tóc, anh sưởi ấm tay em, anh đau lòng mắng em, đồ ngốc. Thấy môi em tái lại, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, anh đã dùng sức ôm lấy em, dùng nhiệt độ cơ thể anh sưởi ấm cho em. Từ Viễn, ngày hôm đó, em vĩnh viễn cũng không quên anh đã đối xử với em như một bảo bối anh trân quý nhất trên đời này vậy.

3. Chương 3

Tối hôm đó về nhà, em đã bị cảm, thân thể chắc chắn là khó chịu, thế nhưng lòng lại rất ấm áp. Em giống như còn có thể cảm giác được cái ôm của anh, ấm áp, như một bến cảng, còn em thì sốt ruột muốn cập bến.

Ngày hôm sau đến trường, anh tới đưa cho em điểm tâm sáng, tất cả đều giống như là thuận theo tự nhiên vậy, rất quen thuộc. Em nhận lấy trong sự ghen tị của các nữ sinh, là sữa đậu nành ấm áp, cùng một cái bánh ngọt. Tất cả đều có vẻ thật dịu dàng.

Chúng ta đi lên sân thượng, em yên lặng ăn bánh ngọt, anh hút thuốc, em nhìn hộp thuốc lá một chút, là Vạn Bảo Lộ.

Anh dường như đã nhận ra gì đó, lộ một ánh mắt có lỗi rồi tắt thuốc đi.

Em nhìn thấy sữa đậu nành ở một bên, trong lòng không khỏi khẽ động. Em nói rằng, ‘Lâm Từ Viễn, cậu không cần đối xử tốt với mình như vậy đâu’. Anh cười cười, sủng nịch sờ sờ tóc em, ‘sao vậy?’

Sao vậy? Em tự hỏi chính mình, như vậy, sẽ làm mình thích cậu đó! Nhưng mà, em cũng không nói gì cả.

Rồi anh nhìn em, bộ dáng còn thật sự nghiêm túc, anh nói, ‘An Bình, ở trên người cậu, mình có thể thấy được một cái gì đó vô cùng thuần khiết, đó là cái mình đã tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không tìm được, mình chỉ cảm thấy, mình nên đối xử với cậu thật tốt, mình phải đối xử với cậu thật tốt.’

Sau đó, chúng ta quen nhau, anh cũng giống như tất cả những người bạn trai khác, mua điểm tâm sáng, nước trái cây cho bạn gái, giúp bạn gái xách cặp, chú ý đến tâm tình của bạn gái, cũng không chơi trò mập mờ với những nữ sinh khác, anh giống như anh đã nói vậy, dùng hết toàn lực để giữ gìn tất cả của em, em không thích anh hút thuốc, anh liền không hút, em không thích anh đánh nhau, anh liền không đánh nhau. Anh nói, ‘phàm là những gì An Bình không thích, mình đều sẽ không làm.’

Anh không trốn học, cũng không đến quán bar nữa, cả ngày đều ở cạnh em, giống như em chính là cả thế giới của anh vậy.

Anh nuông chiều em đến tận trời, vì em, anh cố gắng thay đổi, trở thành bộ dáng em vẫn luôn mong đợi. Em bắt đầu sợ hãi, nếu như có một ngày, anh rời khỏi em, vậy em phải làm thế nào đây?

Lâm Từ Viễn, Từ Viễn..... Em khe khẽ nắm lấy tay anh, đã không tự kiềm chế được mà nhớ anh.

Năm ấy, anh yêu rất vụng về, nhưng lại không chút nào giả dối, em hạnh phúc rất đơn giản, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

4. Chương 4

Con gái bình thường mỗi tháng đều có vài ngày không thoải mái, em đương nhiên cũng không ngoại lệ. Buổi sáng tập thể dục chạy, vốn không muốn chạy, nhưng nếu không chạy sẽ bị thầy giáo biến thái kia của chúng ta mắng thảm, em chỉ cố kiên trì chạy theo. Sự thật chứng minh, em đây là tự mình tìm khổ. Khi chạy đến vòng thứ hai liền chóng đờ không nổi nữa, bụng đau muốn chết. Em chạy ra khỏi hàng ngũ, ngồi xổm

xuống đất, gắt gao ấn bụng dưới, từng hơi từng hơi hít thở, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn, môi cũng bị cắn nát, máu chảy vào khoang miệng, mặn mặn.

Anh dường như nhìn thấy em, chạy từ trong hàng ngũ đến.

Từ trước đến giờ em đều chưa từng nói với anh, em trời sinh cơ thể hàn, trước đây khi đến nguyệt kỳ bị mắc mưa phát sốt, sau đó mỗi lần đến kỳ lại đau đến chết đi sống lại. Trước đây luôn đau đến từ trên giường lăn xuống đất.

Anh hình như đã biết chuyện gì xảy ra, muốn đưa em đến phòng y tế, em không chịu. Anh liền dìu em đến chỗ không có ai, bảo em chờ anh một chút. Không bao lâu sau, anh đã trở lại, cầm một ly nước ấm. Anh có chút thẹn thùng sờ sờ đầu mình, đưa ly nước đến, nói, ‘đặt cái này ở bụng, như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút.’

Mặt em cũng đỏ lên, khi đặt cái ly vào sát bụng, ấm áp, đó là loại cảm giác như thế nào? Có loại ấm áp tự nhiên, ngọt ngào tự nhiên, không ngừng dâng lên ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Ngay tại lúc em ngẩn người, anh đã nắm hai tay em, nhẹ nhàng xoa, em lấp bắp kinh hãi, nhìn anh. Trên mặt anh là một vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ nhàng giúp em làm ấm tay, tay anh buốt lạnh, nên đã đặt lên trên da mình làm ấm một chút, sau đó tiếp tục truyền lại hơi ấm cho em.

Anh cúi đầu, tóc thoáng che ánh mắt, lộ ra cái mũi càng thêm thẳng. Anh thuộc loại con trai rất dễ nhìn, càng nhìn càng làm cho người ta động lòng. Em cong cong khóe miệng, hơi hơi mấp máy miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại vẫn yên lặng.....

Từ Viễn, mỗi một câu anh nói với em, mỗi một hành động anh làm, em vẫn còn nhớ rất rõ ràng như vậy. Thế nhưng, là từ khi nào, tình yêu của chúng ta bắt đầu biến chất ?

Anh đối xử lạnh nhạt với em, anh đối xử có lệ với em, em trở nên dè dặt, em trở nên như lớp băng mỏng. Em không muốn tình yêu của chúng ta cứ như vậy mà kết thúc, nhưng em biết, một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục được nữa.

Bọn mình xa cách, em đã rất lâu không nhìn thấy anh rồi. Em nhớ anh, nhưng lại không dám gọi điện thoại cho anh. Rốt cục, em cũng hạ quyết tâm, ở trong điện thoại em đã khóc mà nói rằng, ‘Từ Viễn, bụng mình đau, cậu đưa mình về nhà được không?’, em nghĩ rằng anh sẽ rất áy náy, anh sẽ nói, ‘bé cưng, thực xin lỗi, mấy ngày nay mình bận quá, đã lơ là cậu’.

Thế nhưng anh lại thực lạnh nhạt nói, ‘An Bình, đêm nay mình có việc, không ra ngoài được, cậu tự về một mình vậy, đi đường cẩn thận, về đến nhà nhớ uống thuốc.’ Em muốn nói cái gì đó, nhưng anh lại dứt khoát cúp điện thoại. Em nhìn chăm chăm bốn chữ “Kết thúc cuộc gọi” trên di động, chỉ chốc lát sau nhảy đến bên góc tường có chút hoang vắng. Em cầm chặt di động, muốn tìm kiếm một chút an ủi, dây treo kim loại giống như đâm vào trong lòng bàn tay, đến cuối cùng ngồi xồm xuống, anh anh khóc. Từ Viễn, cậu nói ỉn biết, giữa chúng ta sao lại trở thành thế này vậy?

Qua hồi lâu, em lau nước mắt, một mình đi trên đường.

Khi em có chuyện không vui, thường hay đi vòng quanh thành phố nhỏ này, đi đến khi sức cùng lực kiệt, thì sẽ không suy nghĩ nhiều nữa. Thói quen này, anh cũng không biết. Em đột nhiên rất khó chịu, bởi vì phát hiện, anh không hiểu về em, em cũng không hiểu về anh, cho nên kết quả cuối cùng của chúng ta, chỉ có thể là hai chữ làm cho em căm ghét kia: Chia lìa.

Trời từ từ tối dần, đèn neon ven đường cũng bắt đầu sáng lên. Giữa lúc ngẩn ngơ, em gần như nhìn thấy bóng dáng của anh, trong phút chốc, đầu óc trống rỗng. Em tự nói với mình đó không phải là anh, thế nhưng em thất bại. Anh ôm một cô gái, bộ dáng vô cùng thân thiết. Cô ấy đi lại tập tễnh, suýt chút nữa đã ngã quỵ trên mặt đất, anh thật cẩn thận đỡ cô ấy, sợ cô ấy sẽ ngã. Em bối rối trốn phía sau gốc cây, hai tay run run lấy điện thoại ra, gọi điện cho anh.

‘Cậu đang ở đâu vậy?’ Em nhẹ nhàng hỏi anh, trong giọng nói đã có chút âm thanh sắp khóc. Anh có chút lo lắng buông cô gái kia ra, đi qua một bên nghe điện thoại, biểu cảm trên mặt là cái gì? Thất thố sao? Hay là áy náy?

Anh nói, ‘An Bình, bây giờ mình đang có việc, tối nay sẽ gọi cho cậu được không?’ Em nghen ngào một tiếng, cúp điện thoại.

Em thấy anh ôm cô ấy đi vào một khách sạn, em liền ngồi phịch trên mặt đất, khóc đến tê tâm liệt phế, Lâm Từ Viễn, cậu gạt tôi!

Người đi lại trên đường đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía em, em vĩnh viễn cũng không quên, ngày đó em chật vật như vậy, bi thương như vậy, anh lại ở cùng người con gái khác.

5. Chương 5

Sau đó em hỏi anh, tối hôm đó rốt cuộc anh đã làm gì, anh lại một bộ dáng thản nhiên, giống như chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, anh nói anh ở cùng bạn.

Em bỗng dưng có chút không khống chế được mà quát lên với anh, ‘ở cùng bạn cũng cần phải đi thuê phòng sao?’

Anh ngây ngẩn cả người, lập tức cực kỳ thất vọng nhìn em, anh nói, ‘cậu nghĩ về mình như vậy sao?’

Nước mắt của em thiếu chút nữa đã rơi xuống, em nhìn anh, có chút tuyệt vọng, em nói, ‘cậu đã làm ra loại chuyện đó rồi, cậu còn muốn tôi nghĩ về cậu như thế nào nữa?’

Lâm Từ Viễn, sao anh không nói? Em nghĩ rằng anh sẽ giải thích với em, thế nhưng anh không có, thậm chí một câu anh cũng không. Nước mắt của em rốt cục đã không chịu nổi gánh nặng mà rơi xuống, mình cầu xin cậu, cậu giải thích đi. Từ Viễn, chỉ cần cậu nói, cậu cùng cô ta không có chuyện gì cả, mình sẽ tin cậu. Nhưng mà vì sao cậu lại không nói gì vậy?

Anh bỏ đi, bóng dáng có chút cô đơn.

Trở lại mấy hôm trước, sau hôm các người ở cùng nhau, Cố Thanh Tiên đã tới tìm em, người cô ấy cũng giống như tên vậy, rất đẹp. Đó là lần đầu tiên em nhìn cô ấy ở khoảng cách gần như vậy, ngũ quan của cô ấy tinh xảo, trên mặt không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Cô ấy rất đẹp, đẹp đến có chút không thật. Cô ấy nói, ‘ngày hôm qua cô đã thấy chúng tôi phải không?’

Em ngây ngẩn gật đầu, ở trước mặt cô ấy, em chỉ là một đứa trẻ chưa lớn. Em tự ti.

Cô ấy ha ha cười rộ lên, ‘tối hôm qua, chúng tôi ở cùng nhau suốt.’

Trong lúc vô ý em đã thấy trên xương quai xanh của cô ta có một dấu hôn nhàn nhạt, em gần như sắp hít thở không thông. Cô ta bĩu môi, có chút bất mãn nói, ‘thật không rõ Lâm Từ Viễn coi trọng cô ở điểm nào.’

Kỳ thật em rất muốn đi lên cho cô ta một bạt tai, em không phủ nhận, trong cơ thể em đang ẩn chứa một ước số của sự xấu xa. Nhưng em cái gì cũng không làm, có lẽ ở trong tiềm thức của em, vẫn luôn cảm thấy, mình không xứng với anh, có thể xứng với anh, hẳn phải giống như Cố Thanh Tiên vậy, nhất cử nhất động đều có vẻ tao nhã như thế, dù cho lời nói của cô ta không tốt chút nào.

Em nhìn bóng dáng Cố Thanh Tiên, cô ấy đi bộ rất chậm, khiến người ta không tìm thấy một tia tỳ vết nào.

Mãi đến sau này, Cố Thanh Tiên mới nói, ‘mỗi người đều có một lớp màng bảo vệ, bây giờ tôi đang cố gắng làm ình trở nên hoàn mỹ, chính là bởi vì, tôi đã từng trải qua thời điểm rất chật vật. Tôi muốn để anh ta biết, không có anh ta, tôi cũng sẽ sống rất tốt.’

Được rồi, đó đều là chuyện sau này, đúng vậy, cuối cùng em với Cố Thanh Tiên đã trở thành bạn rất tốt.

Sau đó, anh đã thực sự rời khỏi. Anh chỉ để lại một phong thư cho em, anh nói, An Bình, mình vẫn đều nhớ rõ, có một cô gái, thích đọc tiếng Anh dưới ánh mặt trời chiều rọi của buổi sáng sớm, rất lả lơi, nhưng cũng rất êm tai. Cô ấy nhìn thì rất ngốc, nhưng cũng rất đáng yêu. Làn da của cô ấy rất trắng, có một lọn

tóc vô ý buông xuống, theo gió bay qua bay lại. Khoảnh khắc đó, mình cảm giác được rất rõ ràng tiếng tim đập của mình. Đáy lòng có một giọng nói vang lên, Lâm Từ Viễn, lúc này mày thực con mẹ nó xong rồi.

.....

An Bình, mình rời khỏi, trả lại cho cậu cuộc sống an bình.

6. Chương 6

Anh đột ngột xông vào cuộc sống của em, rồi lại đột ngột rời khỏi, em hai tay dâng trái tim mình lên, lại bị anh ném vỡ nát. Lâm Từ Viễn, hóa ra, anh lại có thể buông xuôi tất cả dễ dàng như vậy.

Cố Thanh Tiên kể với em về mối tình của cô ấy, cô ấy nói, cô ấy rất hâm mộ em, được anh yêu như vậy.

Cố Thanh Tiên nói, thật ra đêm đó, các người không hề xảy ra chuyện gì cả. Bạn trai của cô ấy đã làm chuyện đó với cô ấy, sau đó lại bỏ đi. Cô ấy không dám về nhà, vì thế, đã nhờ người bạn nam mà cô ấy tin tưởng nhất là anh giúp cô ấy thuê một phòng ở khách sạn. Đúng lúc bị em bắt gặp. Về phần vì sao cô ấy lại tới tìm em, nói với em những lời kia, thì cô ấy giải thích rằng bởi vì thấy tình yêu của chúng ta quá tốt đẹp, làm cô ấy sinh ra ý định muốn phá hỏng. Cô ấy vào thời điểm đó, đã bắt đầu thất vọng với thế giới này, cũng tuyệt vọng đối với tình yêu.

Nhưng mà vì sao anh không giải thích với em, mà lại lựa chọn bỏ đi như vậy chứ?

Ba năm sau em lên đại học, em yêu đương với rất nhiều người. Trong số bọn họ, người thì có nét mặt giống anh, người thì có cái mũi giống anh, người lại có bóng lưng giống anh. Em đều gọi bọn họ với cùng một xưng hô, Lâm. Đó là họ của anh, em đã dùng phương thức của riêng em để hoài niệm anh, hoài niệm tình yêu của chúng ta.

Bọn họ cũng biết bọn họ chỉ là thể thân của một người con trai họ Lâm, thế nhưng bọn họ cam tâm tình nguyện, cũng giống như lúc trước, em cam tâm tình nguyện với anh vậy.

Anh chắc chắn không biết rằng, bây giờ em đã thay đổi rất nhiều. Có rất nhiều người khen em xinh đẹp, hâm mộ em, tự ti ở trước mặt em, tựa như lúc trước em hâm mộ Cố Thanh Tiên, tự ti ở trước mặt cô ấy vậy. Em thậm chí có chút chán ghét bản thân mình bây giờ, nhưng mà có cách nào khác chứ? Chỉ có như vậy, em mới có thể cảm giác được anh vẫn còn ở bên cạnh em, cũng chưa từng rời khỏi.

Tình yêu chính là như vậy, người nào yêu nhiều hơn, người đó sẽ thua, vậy thì giữa chúng ta, đến tột cùng là ai thua đây? Có lẽ, cả hai chúng ta đều thua, em mất đi anh, anh mất đi em.

7. Chương 7

Ngày đó, em lục tung khắp trong nhà, không biết muốn tìm cái gì, chỉ là cảm thấy, có cái gì đó rất quan trọng bị em bỏ quên ở một góc nào đó. Cuối cùng, em đã tìm được sách giáo khoa tiếng Anh trung học, trang giấy hơi có chút thô ráp. Giữa lúc ngẩn ngơ, em giống như thấy lại năm ấy ở trên sân thượng, người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, khoe miệng mang theo mỉm cười, là tươi đẹp như vậy.

Em đi vào trong sân, nhẹ nhàng vuốt ve sách giáo khoa, mềm như vậy, môi hơi hơi mấp máy, đọc lên một đoạn tiếng Anh quen thuộc. Nước mắt rơi xuống, rơi lên trang giấy thô ráp, thấm ra thành một đóa hoa lớn.

Nước mắt giống như vỡ đê, trút xuống, làm thế nào cũng không ngừng được, người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, anh đang ở đâu? Em rất nhớ anh.

‘An Bình’. Em giống như nghe thấy giọng nói của anh, em ngẩng đầu, trong mắt đều là nước mắt, mơ hồ thấy có một người con trai mặc áo sơ mi trắng, đứng ở dưới tàng cây, khóe miệng hơi cong, tươi cười lưu luyến.

Em có chút khó tin nhìn anh, không dám đi qua, sợ lúc em đi qua rồi, anh sẽ biến mất.

Rồi anh nhìn em, anh nói, ‘An Bình, anh nhớ em’.

Rất cục, nước mắt em rơi như mưa, chạy như bay về phía anh, một bước cuối cùng, em vẫn mãi không dám bước qua, nước mắt làm mờ đôi mắt, em không xác định được, anh bây giờ, có phải là thật hay không. Thế nhưng em lại nhìn thấy nỗi nhớ nhung trong mắt anh, cuối cùng, anh đã nói, ‘An Bình, anh rất nhớ em.....’

Em liều lĩnh chạy lên ôm lấy anh, nước mắt thấm ướt trước ngực anh, rất cục khóc thành tiếng.

Người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, anh rất cục đã trở về.

__Hoàn__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-di-anh-em-cung-mat-di-chinh-minh>